

Само у Рускини нищо нѣмаше, дори и ламба не горѣше. До като Руска тѣй седѣше и тъжно гледаше болната си баба, потропа нѣкой на вратата. — „Свободно!“ извика тя и се зачуди за това ненадѣйно и късно посѣщение.

Вратата се отвори, и въ стаята влѣзе старецъ съ бѣла брада, съ фенеръ въ рѣцѣ, а облѣкло то му порѣсено съ снѣгъ. Той поздрави домашнитѣ и седнѣ до студеното огнище, като наведе глава на двѣтѣ си рѣцѣ и шептѣше... — Що искашъ добрий човѣче? — попита Руска. — Парче хлѣбъ — отговори стареца. — О, добрий Боже! — рече момичето, дала бихъ ти и най-последното комаче, ала го нѣмамъ. Нищо нѣмамъ подъ ясното небе, освѣнъ моята болна баба. — Докато тя говорѣше тѣй, стареца станѣ, взе въ рѣцѣ едно дървце и то се обърна на прѣкрасно дърво, окичено съ красиви плодове. — Старецѣтъ постави дървото срѣдъ стаята и каза на Руска: „Кога ви дотрѣбва нѣщо, кѣсайте по единъ отъ тѣзи плодове и той ще се обрѣща на каквото желаете“.

Изненаданото момиче гледаше смаено, а баба му се засмѣ нѣжно и умилително.

Старецѣтъ се изгуби, а Руска и бабата останѣхъ честити.

Урокъ съ куклитѣ.

Седнѣте, кукли, мирно по мѣстата си! Азъ ей сега ще наченѣ урока.

Тѣй говорила малката Кинка, като заплашвала тритѣ свои кукли, поставени въ ѳгълѣтъ на стаята. Тя самичка взела въ рѣцѣ една книга